

Kolorowa Fotografia filcowej broszki w kształcie kwiatu wykonanej przez uczestnika warsztatów z filcowania na mokro

Autorka fotografii: Anna Leszczak

Wymiary: średnica broszki 9 centymetrów

Materiał: pasma wełny czesankowej z merynosów.

Kwiat uformowany z kilku warstw wełny czesankowej.

Dominujące kolory to czerwony, szary i czarny.

Wnętrze kwiatu czarne, okrągłe, lekko wypukłe.

Wokół niego osiem płatków w kolorach czerwonym oraz jasnoszarym, ułożonych naprzemiennie.

Płatki owalne o zwężających się końcach

Przez środek każdego biegną nierówne czarne linie, zbiegające się do wnętrza kwiatu.

Tył broszki czarny, po środku zapięcie.

Filcowanie, nazywane także spilśnianiem, to jedna z najstarszych metod umożliwiających tworzenie tkaniny, w tym przypadku filcu. Polega na formowaniu włókien wełny w jednolity materiał. Znane są dwie techniki filcowania: na mokro i na sucho.

Historia filcowania jest bardzo długa i sięga prawdopodobnie okresu **neolitu**, a na pewno filc był już znany 6500 lat p.n.e. Na terenie Polski najstarsze znaleziska pochodzą z Gdańska i datowane są na 1001 – 1020 r. n.e.

Istnieje wiele legend na temat tego, jak powstał filc:

- Ponoć już Noe wyściełał swoją arkę runem owczym, które to pod wpływem panującej tam wilgoci i ciągłemu ugniataniu przez ludzi i zwierzęta zamieniło się w kawałki filcu.
- Druga wersja, Mongolska, mówi o nomadach, którzy jako siodeł używali skór owczych razem z włosiem. W czasie jazdy, poprzez pocieranie się o wilgotne i rozgrzane ciało konia, wełniana okrywa filcowała się, tworząc jednolitą strukturę.
- Według trzeciej legendy św. Klemens, czwarty biskup Rzymu i patron filcarzy (żył w I w. n.e.), wyruszając na misje, włożył do sandała trochę wełny aby obuwie, go nie obcierało. Wełna po jakimś czasie sfilcowała się po wpływem potu i tarcia.